

přesvědčivým. Je možné, že Martinu Černou tlačil čas, jakkoli paradoxně to může znít. S nedostatkem času pravděpodobně souvisí i jazykové a stylistické nedostatky, kterých je v práci nespočet a nehodlám je zde vyčíslovat. Práce celkově působí, jako by byla napsána na poslední chvíli, těsně před odevzdáním. Jiný důvod nevidím a raději vidět nechci.

Omlouvám se za tento dlouhý posudek, možná byl dán několikerým čtením práce, ale určitě byl vyprovokován mnoha pochybnostmi. Považoval jsem za svou oborovou povinnost práci seriózně, zevrubně a věřím, že i korektně pojmenovat, a to i s pomocí konzultantů.

Měl-li bych shrnout předchozí: na čtení práce Martiny Černé jsem se těšil, byl jsem však záhy nemile překvapen její kvalitou. Neupírám práci její jistou informativní hodnotu, zejména co se institucionálního zázemí vybraných kultur týká. Na druhou stranu bych od práce, která se zabývá jakkoli vzdálenou a neprobádanou oblastí očekával důkladnější a zejména metodologicky strukturovanější přístup. Nechci zde hloupě opakovat, že se o latinskoamerickém divadle dočtu daleko více v Rubinově *Encyklopedii* vydané poprvé v roce 1996, protože by to nebyla úplně pravda. Myslím, že nejpodstatnější části studie se týkaly rozmanitosti latinskoamerických kultur, v rámci nichž divadlo textů působí jako specifický segment. Bohužel těchto míst nebylo v práci mnoho. Zároveň bych chtěl zdůraznit, že je nesporně chvályhodné a nutné zabývat se neevropskými divadelními kulturami. I přesto bychom ale téma práce neměli zaměřovat se zpracováním tématu, které by mělo být po duchu srovnatelné se zpracováním pro náš obor klíčového tématu české divadelní kultury. Domnívám se, že s prací věnované českému prostředí, která by byla svým metodologickým a argumentačním přístupem srovnatelná s prací Martiny Černé, bychom měli velké těžkosti.

Předložená práce je směsicí důležitých, ale víceméně nepoužitých a často nespolehlivě vyložených metodických a teoretických rámců a pojmů, které jsou přiloženy ke kapitolám o argentinské, brazilské a mexické divadelní kultuře, jejichž formát mi připomíná ne zcela podařené doslovy k jistě záslužným vydáním cizojazyčného dramatu. Práci bych v daném stavu navrhl s obrovským pocitem lítosti k přepracování, což v případě doktorandky nepřipadá v úvahu. Nechávám proto na uvážení komise, jak s osudem této pro mě neradostné práce (a mým neradostným, posudkem) naloží. Mé stanovisko je, předpokládám, jasné.

V Praze 8. srpna 2011

Martin Pšenička